

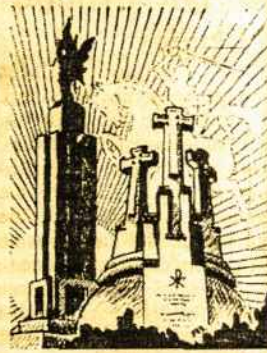
TĖVIŠKĖS AIDAI

Serving the Lithuanian Community for over 51 years

Nr 10 (2386) 2007 GEGUŽĖS - MAY 30

This bi-weekly newspaper was mailed on Wednesday, May 30, 2007

mgestautas@hotmail.com

Prasidėjo Šv.
Teresėlės relikvijų
piligrimystė
Lietuvoje

Lietuvos Vyskupai: Šv. Teresėlė skatina mus kurti meilės civilizaciją

„Jei nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę“ (Mt 18, 3). Dvasinės kūdikystės kelias grindžiamas svarbiausia ir universaliausia Evangelijos žinia: Dievas yra visų mūsų Tėvas, o mes – jo vaikai.

Vaikiška dvasia Dievo akivaizdoje – tai ne kaprizingumas, naivumas ar nenatūralus patiklumas. Šv. Teresėlės dvasios „vaikiškumas“ artimiausias elgsenai vaiko, kuris su didžiausiu pasitikėjimu puola į tėvo rankas. Kontempliuodama Viešpaties apsiareiškimą mažutėliams, ji rašė: „Aš elgiuosi kaip nemokantys skaityti vaikai: visiškai paprastai sakau Dievui tai, ką noriu pasakyti, nekurdama gražių frazių, ir Jis visada mane supranta“. Dvasios nuolankumu ir vaikišku atsivadavimu šv. Teresėlė mus priartina prie Dievo ir žmogaus susitikimo slėpinio.

Šv. Teresėlės dvasinis paveldas itin artimas Vatikano II Susirinkimo žiniai, visus krikščionis kviečiančiai į šventumą: „Visi Kristaus tikintieji, kad ir kokia būtų jų užimama vieta ar luomas, šaukiami siekti krikščioniškojo gyvenimo pilnatvės ir meilės tobulybės“ (LG 40). Norėdami siekti šventumo kasdienybėje, teturime į paprasčiausius gyvenimo veiksmus netaupydami įlieti meilės. Pasak šv. Teresėlės, Jėzus žvelgia ne tiek į mūsų veiksmų didumą ir juose slypintį sunkumą, kiek į meilę, kurios skatinami juos atliekame. Tad šventumo esmė – širdies nusiteikimas, kurio dėka esame neturtingi ir maži Dievo rankose.

Būdamą visiškai atsivadavusi Dievui, šv. Teresėlė tiesiog degė troškimu tapti misioniere ir skelbti Evangeliją penkiuose pasaulio žemynuose. Nors gyvai esant jai neteko įgyvendinti šio troškimo, tačiau kaip vienuolė karmelitė ji praktikavo maldos apaštalavimą. Tai padėjo jai suvokti, kad vienuolynas nėra žmogiškos laisvės ar jausmų suvaržymas, bet tikras laisvės Viešpatyje pajautimas: „Karmelis man leido gyventi Afrikoje, taip pat ir Indijoje.

Įžengdama į Karmelį, įžengiau visur: į vargšų ir turčių namus, pas tuos, kurie toli, ir pas tuos, kurie arčiausiai. Karmelyje išnyksta sienos, jos neriboja. Tapdama karmelite, tapau kine, inde, japonė, esu iš visur, iš viso pasaulio. Mano širdis laisva, gali eiti bet kur. Meilė leidžia apkelti pasaulį“. 1927-aisiais, praėjus dvejiems metams po jos kanonizacijos, popiežius Pijus XII paskelbė šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresę viso pasaulio *Misijų globėja*. Ši relikvijų kelionė – tai šv. Teresėlės giliausio troškimo išsipildymas: ji atvyksta kaip misionierė skelbianti mums Dievo meilę, kuri nutiesia kelią Evangelijai iki pat žemės pakraščiu.

Ieškodama savo vietos Bažnyčioje kaip mistiniame Kristaus kūne, ji suprato, kad Bažnyčia turi širdį ir ta širdis dega meile: „tik meilė skatina veikti Bažnyčios narius, ir jei meilė užges, tai apaštalai jau nebeskelbs Evangelijos ir kankiniai atsisakys lieti savo kraują... Meilėje slypi visi pašaukimai“. Širdimi atradusi šią gilią tiesą, šv. Teresėlė netveria džiaugsmu sakydama: „MANO PAŠAUKIMAS – MEILĖ! Taip aš radau savo vietą Bažnyčioje, ir šią vietą man davė tu, mano Dieve... Bažnyčios, mano Motinos, širdyje aš būsiu Meilė, taigi būsiu viskas... Taip bus įgyvendinta mano svajonė!!!“

Akcentuodama krikščionišką meilę šv. Teresėlė skatina mus kurti meilės civilizaciją ir atsilipti į popiežiaus Benedikto XVI kvietimą pasižvesti veikliai meilei: Bažnyčioje „tvinksi Kristaus Dvasios sužadinta meilė. Ta meilė ne tik teikia žmonėms materialią pagalbą, bet ir stiprina bei gaivina sielą“ (*Deus caritas est* 28).

Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės relikvijų lankymasis mūsų vyskupijoje, be abejonės, taps malonių šaltinių. Toji, kuri prieš pat mirštį paskelbė: „Būdama danguje, aš darysiu gera žemėje“, atsiųs „rožių lietu“ žmonėms, bendruomenėms ir parapijoms, gausiai susirinkusioms pagerbti relikvijų ir prašyti malonės. Jos

Brangūs tikintieji,

Lietuvoje prasideda šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Šv. Veido Teresės, Basųjų karmelietų ordino vienuolės (1873–1897) relikvijų kelionė. Tai ypatingas, dar nebūtas įvykis mūsų vyskupijoje, o kartu ir iššūkis mūsų tikėjimo brandai: kaip mes jį priimsime, kaip suprasime ir kaip juo dvasiškai pasinauosime?

Krikščionys dar ankstyvaisiais amžiais pradėjo lankyti švento gyvenimo asmenų, ypač kankinių bei išpažinėjų kapus ir įvairiais būdais nuolat pagerbdavo jų relikvijas tikėdami, kad krikščionio kūnas yra šventosios Dvasios šventovė (plg. 1 Kor 3, 16–17). Nuo 1994 metų šv. Teresės relikvijos keliauja po pasaulį, aplankydamos katedras, vienuolynus, parapijas, kalėjimus bei ligonines. Ši relikvijų kelionė – tai tarsi „atvirkštinė“ piligrimystė: ne mes leidžiamės į kelią prie jos relikvijų, bet ji tokiu neįprastu būdu ateina pas mus. Kadangi esame šios žemės keleiviai, mums ypač svarbūs įvairūs regimi ženklai, o relikvijos yra kukliausi ir trapiausi žmogiško kūno ženklai. Su viltimi laukiame, kad šv. Teresės relikvijoms lankantis Lietuvoje daugelis žmonių susipažintų su jos turtinga asmenybe ir giliu dvasingumu. Šventosios palaikai mums turi priminti pirmąsias vidinį jos pasaulį.

Dėl jauno amžiaus, kurio būdamą ji iškeliavo į Tėvo namus, šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė dažnai vadinama *Mažąja Terese* arba tiesiog *šv. Teresėle*. Nepaisant šio mažiškinio vardo, popiežius Pijus X ją pavadino *didžiausia Naujųjų laikų šventąja*, o popiežius Jonas Paulius II titulavo *visuotinės Bažnyčios mokytoja*, patvirtindamas, kad jos mokymas tinka visiems, kad ji yra viena iškilčiausių mūsų laikų dvasinio gyvenimo mokytojų.

Šv. Teresėlės gilų dvasingumą apibūdina *mažasis kelelis*, kuriuo žengdama ji nuolat išgyveno dvasinę kūdikystę ir įkūnijo Kristaus žodžius:

Gegužės 18 dieną 16 val. Vilniuje tikinčiųjų minia pasitiko Šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Šv. Veido Teresės relikvijas. Per 45 savo viešnagės Lietuvoje dienas visame pasaulyje mylimos šventosios relikvijos aplankys visas vyskupijas, keliaus po miestų katedras, vienuolynus, dvasingumo centrus, kalėjimus, ligonines, primindamas visiems jos skelbtą vienintelę būtinybę: „Mylėti Viešpatį ir stengtis, kad Jis būtų mylimas.“

Penktadienio popietę Vilniaus Lukiškių aikštėje į relikvijų sutiktvų ceremoniją susirinkusių tikinčiųuosius pasveikino J. E. vyskupas Juozas Tunaitis, kunigas Ričardas Doveika.

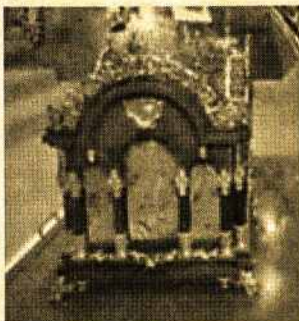
Po maldų šv. Teresėlės relikvijos buvo atlydėtos į Vilniaus Arkikatedrą, kur jas pasitiko J. Em. kardinolas Audrys Juozas Bačkis ir J. E. apaštališkasis nuncijus arkivyskupas Peteris Stephanas Zurbrigenas, pakvietę visus susirinkusius į Vilniaus Arkikatedroje vykstančias pamaldas šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės garbei.

Penktadienį prasidėjusi šios šventosios relikvijų piligrimystė Lietuvoje truks iki liepos 1 dienos.

galingas užtarimas Dievo akivaizdoje tampa „dangaus aukštybių rožių – meilės lietumi“, kuri Viešpats išlieja ant kiekvieno, to užtarimo besišaukiančio.

Melskime, kad šv. Teresės ir jos mokyto liudijimas daugeliui padėtų vėl atrasti gelbstinčią Evangelijos galią. Priimkime savo parapijose ne tik regimajį šios šventosios atėjimo ženklą – relikvijas, bet ir neregimajį kvietimą praktiškai įgyvendinti *dvasinės vaikystės* kelią.

Šventoji Kūdikėlio Jėzaus ir Šventčiausiojo veido Terese, melski už mus!
LVK

(kalbino D.U.)

Nuo ko derėtų pradėti kalbėti apie relikvijas bei jų gerbimą?

Pradėkime nuo pagrindinių terminų apžvalgos. Žodžio „relikvija“ prasmė paprasta. Tai lotynų kalbos žodis, reiškiantis „liekanas“ arba „palaikus“. Krikščionybė pripažįsta trijų rūšių relikvijas. Labiausiai gerbiamos vadinamosios „I laipsnio relikvijos“ - paties šventojo palaikai ar jų dalys. „II laipsnio relikvijomis“ laikomos šventojo drabužių dalys ar kiti jam artimi daiktai. Pagaliau „III laipsnio relikvijų“ garbingumas kyla dėl jų sąlyčio su „I laipsnio relikvijomis“. Tai įvairūs daiktai (pvz., audeklo gabalėliai), kuriais buvo tiesiogiai paliesti šventojo palaikai.

Kalbėdami apie relikvijoms reiškiamą pagarbą, susiduriame su kalbos problemomis. Ar relikvijas „gerbiame“, ar „garbiname“? Nė vienas iš šių žodžių neišreiškia to, kas teigiama lotyniškuoju *veneratio*. Teologine prasme tai „gerbimas“, esantis tarp „garbinimo“ (*adoratio*) ir paprastos „pagarbos“ (*respectus*). Be to, savo kilme žodis siejasi ir su „aistringumu“ (*venerius, Venus*). Tokia schema dirbtinoka, tačiau ji gerai atskleidžia, jog lietuvių kalboje „gerbimo“ terminas nėra tinkamiausias išreikšti relikvijoms rodomą pagarbą. Turėtume išradę ieškoti tikslesnio žodžio. Toks žodis turėtų reikšti kupiną meilės šventą pagarbą, kuri pranoksta paprastą „gerbimą“, tačiau netampa absoliučiu, vien Dievui teikiamu „garbinimu“.

Kiek žinau, šis klausimas ne kartą karštai gvildentas Bažnyčios teologinėje tradicijoje?

Gvildentas ir puikiai išspręstas. Bažnyčia nuo pačių ankstyviausių laikų skiria skirtingus garbinimo laipsnius. Esama garbinimo, kuris teikiamas vien trivieniam Dievui. Tai vadinamasis *latria* garbinimas. Šventiesiems teikiamas kito laipsnio „garbinimas“, arba „gerbimas“ - *dulia*. Beje, Mergelė Marija tarp šventųjų „gerbiama“ aukščiausiu - *hyperdulia* būdu. Na, o relikvijoms teikiama pagarbą įvardijama kaip „santykinis“ - *dulia* gerbimas. Taigi nei šventųjų relikvijos, nei patys šventieji nėra gerbiami vien dėl jų pačių, bet skiriant visą pagarbą Dievui. Relikvijoms gerbiamos tik dėl jų *santykio* su šventuoju; tuo tarpu šventasis gerbiamas dėl jo vienybės su Kristumi, kuris vienintelis pašventina žmogų. Taip šventa pagarbą, teikiama šventiesiems ir jų relikvijoms, „neklaidžioja“, bet tarsi pakopomis (relikvijos - šventasis - Kristus - Tėvas) kryptingai teka į Dievą. Tai pabrėžė jau ankstyvieji krikščionys. Antai šv.

Benas Ulevičius. Apie šventųjų relikvijas

Jeronimas teigia: „Mes negarbiname relikvijų, bijodami, kad nesilenktume prieš kūrinį, tačiau gerbiame kankinių relikvijas, kad geriau garbintume Tą, kurio kankiniai jie yra - Kristų“. Ką pirmiesiems krikščionims reiškė toks „gerbimas dėl santykio su Kristumi“, netrukus pamatysime.

Kokių nuotaikų sukelia pasirengimas šv. Teresėlės relikvijų apsilankymui Lietuvoje?

Nuotaikos prieštaringos. Be abejo, pirmiausia išgyvenu pakilų ypatingo susitikimo laukimą. Šv. Teresėlė - ypatinga šventoji, be galo aktuali mūsų laikams. Gyvendama uždarą kontempliatyvosios vienuolės gyvenimą, aistringai svajojo apie misionierės pašaukimą. Štai ir susitiksime su Teresėle jos misijų metu. Regėsimе ypatingą piligrimystės formą - *atvirkštinę piligrimystę*. Paprastai tikintieji plūsta prie šventųjų relikvijų. Šiuo atveju pati šventoji keliauja po pasaulį, lankydamą tikinčiuosius. Mūsų tikrai laukia ypatingas susitikimas bei gausios Dievo malonės.

Kita vertus, liūdesį kelia didelis tikrosios relikvijų svarbos neišmanymas Lietuvoje. Teko girdėti, jog Teresėlės piligrimystės organizatoriai nuolat susiduria su didelių ne tik tikinčiųjų, bet ir kunigų nesupratimu. Kyla pavojus, jog Teresėlės relikvijoms esant su mumis, taip ir liksime nepalieti Dievo malonės, teikiamos per šią didžią šventąją tokiu ypatingu būdu.

Jūsų nuomone, kas labiausiai trūkdo Lietuvos tikinčiuosius, kai kalbame apie relikvijas?

Pirmiausia klausiami, kodėl apskritai relikvijoms turi būti teikiama tokia ypatinga pagarbą. Antra, dažnai piktinamasi šventosios palaikų perkėlimu, ypač padalinimu į dalis ir išsklaidymu po pasaulį. Abi praktikos vertinamos kaip stabmeldiškos ir barbariškos. Geriausiai atveju jos laikomos pagonišku prietarų liekanomis, kurias Bažnyčia ligi šiol toleruoja, bet ne pamaldumu, plaukiančiu iš tikros krikščioniškos pasaulėžiūros. (Bus daugiau) Bernardinai.lt

1. Kokią įtaką dabartiniams žmogui turi Bažnyčia? Ar ji stiprėja ar silpnėja?

Tai priklauso nuo daugelio priežasčių, sąlygų ir laiko. Pirmiausia, kur tas žmogus gyvena, koks jo išsilavinimas, tautybė ir sv a r b i a u s i a, - ar jis nori, ar nenori, kad jam Bažnyčia turėtų ir darytų įtakos. Ar jis iš viso nori, kad būtų išganytas. Bažnyčios vaidmuo silpnėja tiems, kas Ją atmeta, kas nenori gyventi pagal jos reikalavimus, pagal Kristaus ir Jos mokslą. Tikinčiam žmogui visados Bažnyčia buvo ir yra didžiausias autoritetas ir priemonė pasiekti gyvenimo tikslą, nes be Bažnyčios ir ypatingai prieš žmogaus valią, jeigu jis nenorės, nebus išganytas. Net Dievas negali paimti į Dangų tokio, kuris nenori į ten patekti.

2. Kaip manote, kodėl žmonės vis tolsta nuo bažnyčios?

Tai pirmiausia netiesa. Kasmet pasaulyje tikinčiųjų ne mažėja, o daugėja. Yra tiek žmonių, tiek kraštų, kad bažnyčiose netelpa žmonės. Tą patį veikiama nuo pačių žmonių, kurie susivilioja lengvais, trumpalaikiais džiaugsmiais ir nemato, tiesiog nevertina pačių svarbiausių vertybių. Jie geriau palinksta prie piktojo pakišamų ir per nuodėmingus žmones siūlomų narkotikų, alkoholio, sekso, kortų, kerų, būrimų, rytietišku religijų ir sektų. Kai kurie žymynai, ypatingai Afrika, Ramiojo Vandenyno ir kiti kraštai, ypatingai geltonoji ir juodoji rasė, kaip tik priešingai - labiau ir daugiau glaudžiasi prie Bažnyčios. Todėl šv. Tėvas jiems labai daug skiria dėmesio. Netgi musulmonų kasmet apie 6 milijonai tampa krikščionimis. Azijos ir Afrikos šalyse didėja

pašaukimų skaičius, vaikai ne dešimtimis, o šimtais ir tūkstančiais eina į katekezes pamokas, prie I Komunijos ir I išpažinties, ką akivaizdžiai pats mačiau Kenijoje, Tanzanijoje, Filipinuose, Indijoje ir kitur.

Į Žygimanto Karalaičio klausimus atsako dr. doc. jėzuitas Kazimieras Ambrasas

3. Kokie kunigai dabar reikalingi Lietuvai?

Visi kunigai reikalingi, nes jų trūksta ir nepakanka. Tai vienas iš opiausių ir didžiausių visos Bažnyčios rūpesčių, kad būtų didelis, o darbininkų mažas, nes dabartinis jaunimas, iš mažens dažnai tinkamai neauklėjamas ir neparengiamas šeimose, todėl visose Lietuvos seminarijose (sakysime, Marijampolės turėjo užsidaryti, nes trūko pašaukimų) galėtų ir turėtų mokytis dvigubai ir trigubai klierikų. Žinoma, labiausiai ne tik Lietuvoje, bet ir visame pasaulyje reikia ne šiaip sau, ne vidutiniškų, bet gerų ir tik labai gerų kunigų, kuriems kunigystė yra šventa, didi ir kilni tarnystė Kristui ir šios dienos alkstančiam ir nerandančiam Dievo žmogui.

4. Ką pasakytumėt tiems lietuviams, kurie taip lengvai puola į „madingų“ religijų glėbį?

- Nemesk kelio, dėl takelio, - taip jiems pasakčiau. Evangelijoje yra ne kartą pasakyta, jog ateis laikai, kai atsiras netikrų pranašų. Tas laikas jau atėjęs. Tas laikas jau buvo. Tas laikas dar ir bus. Juk nuo pat Jėzaus Kristaus Gimimo jis buvo, nes kiek JUO netikėjo. Todėl Jį palaikė paskutiniu veidmainiu, melagiu, suvedžiojotoju ir pagaliau, nors buvo pats nekaltiausias, teisingiausias, bet buvo prikaltas prie gėdos ir bausmės medžio, kaip koks paskutinis plėšikas ir piktadarys. „Madingos“ religijos - ypatingai mūsų laikais - irgi viena iš nelabojų pinklių lengvatikiui ir silpnam mūsų dienų žmogui. Ant jų metamo vąsiuko ypač užkimba jauni žmonės, daugiausia lengvapėdiškai susivilioję naujomis kryptimis, srovėmis, tačiau nemoką atskirti pelų nuo grūdų, tikrųjų vertybių nuo surogatų, nepajėgį atskirti esmės nuo šalutinių dalykų. Kodėl? Dažniausiai todėl, kad iš mažens nėra gavę arba turį silpnus tikėjimo pagrindus. Daugiausia pasiduoda jausminiam, o ne racionaliama mąstymui. Daugiausia iešką justinių malonumų, o neiešką ir nemastą taip, kaip yra nurodą Jėzaus paliktojoje Evangelijoje, Bažnyčios mokyme, Tradicijoje ir nuo senų atėjusiame krikščioniškame Padavime.

5. Ką jūs manote apie kitas pasaulines religijas?

Visos pasaulinės religijos, ypač dabartinės ir net populiariausios religijos, prasidėjusios ne nuo Martyno Liuterio, ne nuo Adomo ir Ievos, bet nuo Liuciferio - protestantiškos. Žmogus, kaip tas buvęs Šviesos kunigaikštis (Liuce feris - lot. Šviesą nešas), pasikėlęs į puikybę, pradėjo Jėzaus Žodį, JO mokslą pritaikyti savo norams (vedybos, lengvas gyvenimas ir pan.). Pradėjo katalikišką Jėzaus paliktą mokslą reduvoti, keisti, reformuoti (reformatai ir kt., protestantai ir anglikonai, cvinglistai ir husistai, kolei ateita prie tiesioginės ir priešiškos kovos - ateizmas, socializmas, komunizmas, fašizmas ir kapitalizmas). Žmogus, kovojęs prieš tris galingus priešus - savo kūną, prieš Dešimtį Dievo Įsakymų nusistačiusį pasaulį ir piktąjį - susipainiojo.

TĖVIŠKĖS AIDAI

ABN 59 479 733 423

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation

Redaktorė Marija Geštautienė, email: mgestautas@hotmail.com

Nežiūrint, kad mažėjantis prenumeratorių skaičius ir nuolat didėjančios leidybos išlaidos, prenumeratos kaina metams liks ta pati - Australijoje \$45, Europoje ir Amerikoje paprastai ir oro paštu \$A90. Atskiras numeris \$1-50.

Esame dėkingi visiems, kurie kasmet šalia prenumeratos paskiria auką, ir kurie nepamiršta TĄ savo palikimuose. Tokios visos aukos leidžia laikraščiu gyvuoti. Skelbimai už skilties vieną cm \$4. Užuojautos ir padėkos nuo \$20. Prašome čekius rašyti vardu „Tėviškės Aidai“. (Please write cheques in name of "Teviskes Aidai") Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida.

Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožūra.

After a Dark Era, a City Looks West and Sees a Future

travel.nytimes.com

On Pilies Street in Old Vilnius

MAYBE it is the cobblestone byways that meander through Vilnius and appear more suited for horses than horsepower. Perhaps it is the unexpectedly historic architecture or the hulking castles that whisper of medieval derring-do. While modernity certainly intrudes — it would not be a European capital without its Prada and Ermenegildo Zegna stores, now would it? — somehow or other, this Lithuanian city, despite its many recent changes, often has the feel of an old-world diorama sprung to life.

Lithuania may seem little more than a crossword puzzle answer, one of the many nations that came back to life after the collapse of Communism, but like its Baltic siblings, Latvia and Estonia, it has turned its gaze and ambitions westward, and its back to Moscow. In Vilnius, you'll find an easygoing, appealing and less expensive alternative to Paris or Prague.

Restaurants and museums proliferate in this city of 550,000, and well-established hotel chains, not to mention stylish boutique hotels, have staked their claims in recent years. Ramada and Novotel have opened in the city center, and Kempinski will soon as well. Le Meridien, a high-end

...dr. doc. jėzuitas Kazimieras Ambrasas

(Atkelta iš 2 psl)

Nepajėgia suvaldyti savo aistrų, kurios, piktojo pakurstytos, vis labiau ir labiau išryškėja tikrovėje ir tarsi užgožia Dievo mokslą. Sakau, tarsi... Bet tai tik tariamai. Juk iš tikrųjų kyla toks galingas religinis judėjimas, pasireiškiantis ne tik naujomis vienuolijomis, judėjimais, daugybe Dievo Tarnų, palaimintųjų ir šventųjų pavyzdžių, kad reikia būti labai aklam, kad tos ateinančios Švč. Jėzaus ir Švč. Marijos Širdžių karalystės triumfo nematytume. Jau dabar yra padėti šiam ne vietiniam, kokios nors vienos tautos atgimimui, bet pasauliniam atsinaujinimui, kuriam akivaizdžiai vadovavo šv. Tėvas Jonas Paulius II, o dabar sėkmingai tą atsinaujinimą ir plačią kovą už tiesą, teisingumą ir Kristaus mokslą tęsia Benediktas XVI kartu su visa Jo vadovaujama vis stiprėjančia ir laiminčia Bažnyčia, kurios nė pragaros vartai niekad nenugalėjo ir nenugalės iki paskutinio Teismo dienos.

(Nukelta | 4 psl)

hotel and conference center on the city's outskirts, even has a golf school. At many hotels, Wi-Fi and other high-tech staples are a given.

On the streets, it is readily apparent that young people, who have little if any memories of Soviet domination, have embraced Western European mores, hence all those fashion shops. English has replaced Russian as the second language of public life, after Lithuanian.

In whatever language, people are welcoming. On a recent visit, my wife, Julie Dressner, and I chatted our way from peddler to peddler on Pilies Street in the heart of the old city. Many were selling jewelry and other items made from amber. We ended up buying a handsome fruit bowl hawked by a craftsman from an outlying village who had carved it from birch.

In the Old Town, it is not difficult to get lost among the crazy-quilt streets, and you may be thankful that you do, especially when you alight at places like St. Anne's Church, as curious and entrancing a Gothic edifice as you will find. Go ahead, squint. The facade truly is made of exposed bricks of numerous shapes, even the spires, as if someone turned loose a master builder with a masonry Lego set.

All over Vilnius, night life is lively and unpretentious. At a D.J. bar in the Old Town called Tipo Zoro, where a cozy section in the back is furnished with vinyl bucket seats apparently yanked from old vans, a table of Lithuanians invited Julie to join them while she waited for the bathroom. Similarly cheerful residents lingered in groups in front of many spots, and were eager to strike up conversations with foreigners.

Like the nation itself, food culture has blossomed, and you can sample everything from Greek to Chinese. In search of local fare, we ended up at Forto Dvaras, a restaurant that is a bit of a Lithuanian culinary theme park. Rustic furniture, staff in national costumes and a menu laden with blini, pancakes and giant dumplings called zepelin (my 9-year-old daughter, Danya, has something of a sour cream addiction, and she was not disappointed). California spa cuisine, it is not. But portions were tasty and sizable, and the bill for six for lunch was only the equivalent of \$35.

Lietuvos Prezidentui įteiktas universiteto garbės daktaro regalijos

Jungtinėse Valstijose viešniam Lietuvos prezidentui Valdui Adamkui įteiktos JAV Indianos valstijoje veikiančio katalikiškojo Dievo Motinos universiteto garbės daktaro regalijos.

Prezidento spaudos tarnyba pranešė kad, įteikimo ceremonijoje sakydamas kalbą, V.Adamkus pabrėžė, kad Lietuvos įstojimas į Europos Sąjungą ir NATO yra svarbiausių įvykių Lietuvos istorijoje.

Be V.Adamkaus, garbės daktaro vardai suteikti dar devyniems Amerikos bei užsienio politikos, švietimo, medicinos, meno, visuomenės veikėjams.

V.Adamkui garbės daktaro vardą jau yra suteikę daugiau nei dešimt Lietuvos bei kitų šalių universitetų ir aukštųjų

mokyklų. Tarp jų tai Northwestern universitetas, Amerikos katalikiškasis universitetas, Vilniaus universitetas, Kauno technologijos universitetas ir kiti.

The contemporary art scene has also taken off. The city recently established an avant-garde visual arts center named after the Lithuanian-American filmmaker and counterculture icon Jonas Mekas, a fellow traveler of Andy Warhol and Allen Ginsberg. The roster of private galleries seems to grow every month, taking advantage of a robust economy and a rich artistic history.

One morning, we showed up at the doorstep of a 15th-century Gothic building on town hall square that is the home of an esteemed Lithuanian painter, Kazys Varnelis. The building is also a museum, and though we wanted to come back for emotional reasons — homesickness and patriotism," Mr. Poskus told us. "It was important for him to donate his collection to his people."

If Mr. Varnelis symbolizes the revival here, shards of the nation's mournful past exist as well, and it is worth acknowledging them. At the National Museum, a grim current exhibit describes the exiling of Lithuanians to Siberian gulags and other repressive measures carried out by Stalin and his successors after Moscow invaded and turned independent Lithuania into a vassal Soviet republic. Not far away is the Museum of Genocide Victims, known as the K.G.B. museum, in a former prison where the Soviet secret police once imprisoned, tortured and killed Lithuanian nationalists, dissidents and others. The cells are intact, and you can walk them.

A century ago, Julie's great-grandfather emigrated to New York from the Jewish quarter of Vilnius, at the time one of the world's most vibrant Jewish communities, later decimated by the Nazis. He recalled in unpublished memoirs that after he arrived in Vilnius on his own as a teenager to attend yeshiva, the sense of kinship among Jews was so deep that an informal network made sure he and other poor students did not go hungry. "Every night, those who could afford to invited a boy to his home," he wrote.

Before our trip, we read his memoirs, and we wondered: was anything left?

So we wandered the site of the former Jewish quarter, spotting only a few instances of Jewish stars and Hebrew writing chiseled into buildings, then feeling a little more hopeful when we reached the restored synagogue on Pylimo Street, one of the few Jewish institutions to survive the war.

After visiting the city's Holocaust museum, in a small green cottage set back from a main road, and viewing maps and photographs of the two ghettos where Jews were detained, we realized how little the footprint of the city had changed. In some places, what now look like quaint gates were once covered with barbed wire.

Relying extensively on witness testimony and original documents, the museum offers a timeline of the Jewish community's ascent and destruction in Vilnius. Larger Holocaust museums may present comparable exhibits, but to gaze upon them here, after walking those very same streets, is especially affecting.

While we tried to shield our children from some of the more graphic museum exhibits on Nazi and Soviet atrocities, plenty in Vilnius engaged them. One afternoon we hiked up a cobblestone path to the Higher Castle Museum. First constructed in the 13th century, the castle offers lovely views of the city from its open-air roof, as well as exhibits of medieval weaponry. (If you don't want to walk up the hill, you can ride a funicular.)

Another walk brought us to the Gates of Dawn, a bulwark that blocks a narrow road. Once part of the city's original fortifications, it was later transformed into a small chapel containing a venerated icon that has long drawn pilgrims, including Pope John Paul II. On Cathedral Square, the city's main cathedral, which has several chapels and bell towers, is another prominent attraction.

In fact, the Old Town has an alluring mish-mash of architecture — from Gothic to neo-Classical and more — and locals say Vilnius has one of the world's largest assortments of Baroque buildings. Whatever the style, the place sure is nice to gaze upon, whether you are lugging around an architectural tome or, as we did, simply enjoying going astray among the narrow streets.

BRANGIOSIOS PAMIRŠTOSIOS MAMOS, ATLEISKITE...

Paulius Demikis

Motinos Diena 2007 jau praėjo ir liko tautos kultūros ir pilietiško istorijos metraštyje. Tikėtina, kad visi turėjo progą prisiminti ir pagerbti savo Mamas, Močiutes, galbūt, ir Proseneles tiek gyvas, tiek iškeliavusias į Anapilį. Manosios visos jau seniai seniai Ten ir ne apie jas čia šneka suksis.

Dėmesingai ir su dideliu malonumu sekiau LTV gegužės 6 d. programoje skelbtą renginį, pavadintą „Specialus šventinis koncertas - akcija „Žvaigždės - motinoms“. Koncertas iš tiesų buvo puikus. Žvaigždės keitė žvaigždūnai ir atvirksčiai, o duetų ir šokėjų netrūko. Mielos melodijos glostė ausį. Nemėginčiau nė iš tolo vertinti dainavimo ar šokių, tačiau keli kito plano momentai kirba iki šiol.

Publikos priekyje pirmoje eilėje du stambaus kalibro politikai: buvęs premjeras A. Brazauskas ir pastarąjį pakeitęs G. Kirkilas. Tik viena spalva iš viso margo politikų spektro? Tikriausiai šis renginys tik vienos politinės partijos sumąstytas ir surengtas? Jaunesnysis garbusis svečias geru žodžiu pamini ir pagerbia ne tik salėje susirinkusias mamas, bet ir liaupę išgieda... greta sėdintiems savo pirmtakui. Pastarasis, nors ir mamas netinka, bet gero žodžio yra tikrai nusipelnęs - savo pareiginių atlyginimą kurį laiką skurdžiai gyvenančioms šeimoms aukojo.

Iškilmingai, oriai ir nuoširdžiai buvo sveikinamos daugiavaikės mamos. Laukiau per visą renginį ir, deja, bergždžiai... Ar bus parodyta

dėmesio bent vienai, nors kaip simboliui laisvoje Lietuvoje, Motinai - Tremtinei, Motinai - Gulago vergei, Motinai - Pražuvėlei, Motinai - Nesugrižėlei iš bekrasčio Sibiro, šešių partizanų Motinai... ar nebus? Nebuvo...

Nesigraūsiu ir nekaltinsiu savęs naivumu nuodėme. Tuščiai tikėjaisi. Žinoma, prie Šiaurės Ledjūrio, Taišeto miškuose ar prie Baikalo šios nelaimėlės negimdė nei šešių nei septynių vaikų, už ką jas pritikyt apdovanoti, ar nors ranką pabučiuoti prieš TV kameras šiame iškilmingame renginyje. Jų vyrai žuvo laisvės kovose ar buvo sušaudyti Gulago kankyklose. Tačiau daugelis Motinų buvo ištremtos ne vienos, o su keliais mažamečiais vaikais, net žindukliais, kuriuos komunistai priskyrė „liaudies priešų“ kategorijai. Tikriausiai „šviesus statomo komunizmo rytojus“ turėjo būti apvalytas net nuo galimų potencialių priešininkų.

Menu vyrišką buvusių Gulago zekų (*santrumpa iš zakliučionij-kaliny;rus.*) pokalbį pirmaisiais Sąjūdžio metais. Buvo dalijamasi skaudžios patirties prisiminimais apie lagerius, katorginį darbą, badmiriavimą, priešinimą smurtui ir patyčioms.

Nelaukiai vienas senyvas vyriškis, kurio vardo jau neprisimenu, pakeltu balsu nutraukė šnekas: „Ne mes, vyrai,

verti didžiausios atjautos ir pagarbos, o lietuvis motinos, nepalūžusios Sibire. Mačiau, kaip tremtinė mama vieną bulvę, suprantate - vieną vienintelę bulvę mokejo padalinti keturiems mažieliams, kuriuos ji gelbėjo nuo bado, šalčio ir ligų kaip išmanydam. Protu sunku suvokti šį meilės, pasiaukojimo ir humanizmo žygdarbį.“ Šnekos nutilo...

Prisimenu tą atvejį kaip pamoką. Nesunku numanyti, kodėl iškilmingame renginyje Tėvynės Motinoms pagerbti, nei organizatoriai, nei garbūs svečiai - politikai minėtų okupanto represijas patyrusių, ištikimų Lietuvos žemės moterų neprisiminė? Galbūt sovietmečio reliktinis paveldas trukdė? Gal pareigos balsas žado neteko? Belieka prisiminti išskabų kaitą: SSKP, LKP, LDDP, LSDP... Esame po sovietinę visuomenę, savo socialine sudėtimi margesnė už genį, tačiau pamažu besikeičianti, palengva sveikėjanti.

Statistika tiesmukai primena, kad dėl agresorių sukulto Antrojo pasaulinio karo ir okupacijų kaitos Lietuva neteko trečdaliu šalies gyventojų, tarp jų daugelio įvairaus amžiaus motinų. Moralai šiuo atveju nereikalingi, jie niekuo nepagelbės ir nieko nepakeis, tačiau...

Kodėl po tokio įspūdingo renginio ilgai jaučiau nėpelnutos kaltės jausmą, slegiantį sunkiau,

„Globokime vaikus, padėdami mamai ir šeimai“

Labdaros ir paramos fondas
„Vilties Kalnas“
(Kreipimasis laišku žiūrėti - 5 psl)

negu prisiminimai apie MGB tribunolų nuosprendžius? Paradoksalu, deja, taip yra. Atleiskite mielosios, brangiosios, pamirštosios Mamos, atleiskite...

...dr. doc. jėzuitas Kazimieras Ambrasas

(Atkelta iš 3 psl)

6. Jūsų nuomone, kas svarbiausia dvasiniame gyvenime? Kokie kertiniai akmenys jį sudaro?

Kai vieną kartą regėjoja paklausė pasirodžiusio Jėzaus Kristaus, kas šiuo metu kiekvienam žmogui yra svarbiausia, JIS jai atsakė: „Sąžiningai ir uoliai atlikti savo pareigas“. Savo metu viena žurnalistė paklausė Popiežiaus, ką manęs apie skaudžius laikus ir įvykius ištikusią šiuolaikinę Bažnyčią ir visą pasaulį. Velionis Šventasis Tėvas, Dievo tarnas ir netrukus palaimintasis Jonas Paulius II jai atsakė: „Jeigu Dievas norėtų, JIS viską vienu mirksniu pakeistų. Aš darau, ką galiu. Todėl esu ramus...“

7. Kas svarbiausia norint tapti kunigu? Ar užtenka vien tik tikėjimo dievu?

Jeigu reikia atsakyti į šį klausimą, tai pirma norėčiau pasakyti Tau, Žygmantai, kad rašydamas šį klausimą, pačią aukščiausiąją Būtybę, Absoliutą parašė mažąja raide. Kas čia? Tavo auklėjimo ar Tavo lietuvių kalbos mokytojo, ar Tavo pasaulėžiūros spraga? O gal atėjusi iš ateizmo laikų atgyvena, kad reikia rašyti DIEVA mažąja raide? Na, gerai, atsakysiu į šį klausimą. Reikia DIEVO malonės, kad JIS tave pašauktų. O kad pašauktų, turi būti nuo mažens auklėjamas pamaldžioje ir tinkamoje aplinkoje. Turi pats ieškoti, domėtis, stengtis pažinti tikėjimo tiesas, šv. Raštą, laikytis to mokslo, apie kurį pasakoja tikintys tėvai, kunigai, mokytojai. Turi stengtis Dievo veidą matyti ir įžvelgti

rasos lašelyje, kūdikio šypsenoje, pražydusioje gėlėje. Visur. Visada. Jeigu vaikas nuo mažumės ima spardyti kamuolį, paskui eina į sporto mokyklą, tada pakliūva į komandą, o paskui į kokią nors rinktinę ir tik tada atsidaro kelias į didįjį sportą - varžybas, olimpiados ir t.t. Dažniausiai apie kunigystę vaikai svajoja jau nuo mažumės: pasislėpę aukoja - imituoja šv. Mišias, sako pamokslus. Kiti - nutaria prieš pat abiturus egzaminus. Tretiems pašaukimo mintis ateina, pakliūvus į tragišką padėtį. Įvairus kelias į kiekvieną profesiją, tačiau be malonės, be Dievo balso ir be deramo auklėjimo ir pačio jaunuolio noro kunigo nebus.

8. Ko palinkėtumėt kandidatui į kunigystę?

Maldos, ištvermės, valios, kantrybės, aukos ir pasišventimo dvasios, atviro ir mylinčio gamtą, Dievą, nelaimingus žmones širdies, gerumo, atlaidumo, darbštumo, supratingumo, išminties, kelių užsienio kalbų, praktiškumo prie kompiuterio, turėti vairuotojo teises, sugebėjimo blaiviai vertinti savo, kitų ir visos tautos žingsnius, mokėti atleisti sau, Dievui, tėvams, draugams, bičiuliams, visiems priešams, veržtis į gėrį, šviesą ir mokėti džiaugtis tuo, ką turi, nenusiminti, sugebėti kitus paskatinti, įprasti darbus pirmiausia atlikti tuos, kurie būtini, paskui - kurie reikalingi, o tik tada, kurie malonūs.

9. Ar sunku būti kunigu? Kodėl?

Manychiau, kad vedybos ir pavyzdingas šeimyninis gyvenimas yra kur kas sunkesnis negu kunigystė. Juk kas gali būti sunku mylinčiam DIEVA.

10. Kokia jūsų mėgstamiausia knyga? Autorius?

Šv. Raštas. Jos Autorius - Jėzus Kristus.

11. Ar dažnai lankotės kultūrinuose renginiuose? Kokiuose?

Gal ne taip dažnai, bet neseniai mačiau Klaipėdos teatro pastatymą Vilniaus didžiojoje Siemens arenoje, Šv. Pranciškaus Ksavero bažnyčioje vakar klausiausi įspūdingo prof. dr. Leopoldo Digrio ir Irenos Milkevičiūtės koncerto. Seniai mačiau baletą. Norėčiau pamatyti Kauno kamerinį ir kitus teatrus.

12. Ar domitės sportu? Kokiomis sporto šakomis?

Sportu domėjais tik tu, kuriame pats dalyvavau ar tebedalyvauju: keliauju, slidinėju, vaikštinėju. Anksčiau žaidžiau badmintoną, vairavau automobilį, motociklą, plaukiojau baidare, valtėmis, šiek tiek badžiau stalo tenisą, bet daugiausia keliaudavau po kalnus.

13. Ar mėgstate žiūrėti filmus? Koks labiausiai patiko?

Mačiau kino filmą „Kristaus kančią“, „Salą“, kelias minutes žiūrėjau „Gladiatorių“. Dabar norėčiau pamatyti „Choristus“.

14. Daug keliavote, turbūt ragavote daugelio šalių patiekalų. Kurios šalies virtuvė jums labiausiai patiko? Gal koks patiekalas paliko įpatį?

Ir vėl tavo klaida - juk ne įpatį, bet turi būti rašoma - ypatingai. Visose šalyse, kur keliavau, tikrai buvo skanių ir įdomių patiekalų, bet valgiui ne tiek daug skiriu dėmesio, nes ne pats gaminu, o valgau tai, kas ant stalo padėta.

15. Dabar daug lietuvių emigruoja į užsienį. Kaip manote, kas traukia mūsų tautiečius svetur?

Daugiausia troškimas išsivaduoti iš nepritekliaus, taip dažnai gresiančio tiems, kurie nemoka prisitaikyti prie naujų sąlygų. Daugelį - vilioja ilgas doleris arba storas euras. Paspirtantis noras kuo greičiau praturtėti. Kitas - noras pamatyti svečių šalių. Trečias - nors išgyti kuo daugiau žinių. Ketvirtas - nuotykių.

16. Girdėjome apie jūsų Kryžiaus kelionę į Golgotą. Kas paskatino išvykti į tokią varginančią kelionę?

Skaitydamas Birutės Žemaitytės knygą apie kelionę su kryžiumi ant pečių į Vatikaną, vis rasdavau dažnų padūsavimų: kaip mums trūko kunigo, kaip mums reikia šv. Mišių ir t.t., ir taip toliau. Na, gerai, jeigu nė vienas kunigas su jumis neina, aš eisiu. Ginė noras pirmiausia padėti žmonėms, kuriems kelyje tikrai reikia dvasiško. Mane stūmė taip pat troškimas darsyk pamatyti Vatikaną, Vatikano radiją, kur kalbėjau su vienu keliauninku, vėl išvyti šv. Žemę, Viduržemio jūrą, kalnus ir tas šalis, kuriose visose jau buvau anksčiau, visiškai iš kitos pusės. Pagaliau norėjau sužinoti, kodėl toji 30-40 pmonių grupė sumanė toką pygą. Noras išmėginti tokios ilgos kelionės sunkumus, pamatyti to, ko negali pamatyti eilinėje kelionėje. (Bus daugiau)

Dėl labdaros skyrimo PRAŠYMAS

Šiauliai
2007 m. kovo 3 d.

Labdaros ir paramos fondas „Vilties kalnas“ globoja našlaites mamas ir šeimas. Nuo 2006 metų yra vykdomas projektas „Globokime vaikus, padėdami mamai ir šeimai“. Ypatingas dėmesys yrasiskiriamas šeimoms, kuriose abu, ar nors vienas sutuoktinis yra našlaitis. Sukūrę šeimas jie nori patys auginti savo vaikus, todėl Fondo tikslas padėti jiems integruotis į visuomenę, mokyti motinystės meno.

Fondo pagrindinis tyrimų objektas yra šeima, todėl pastebime, kad daugėjant nepagarbos gyvybei, atsiranda destruktiniai reiškiniai kartų bendravime. Dirbant su šeimomis, pastebima, kad svarbu išsaugoti žmogaus orumą nuo pradėjimo iki natūralios mirties ir siekti, kad žmogaus gyvybė taptų pagrindine vertybe visuomenėje.

Atsižvelgiant į visuomenėje išskylančius reiškinius, didėjant dvasiniam nuosmukiui, mūsų fondas iškėlė viziją įkurti Šiauliuose katalikiškos krypties Globos namus, kuriuose pastovi globa būtų teikiama pagyvenusiems žmonėms, bei laikina globa krizės ištiktomis mamoms.

Šiuo metu vyksta žemės nuosavybės dovanojimo dokumentų forminimas. Tai pareikalautų iš Fondo gana nemažų lėšų. Pastato projektavimui ir darbų vykdymui bus rašomi projektai į Europos Sąjungos fondus, tačiau 30 proc. lėšų turi turėti pats Fondas. Esame nepajėgūs padengti visas reikiamas išlaidas, todėl kviečiame visus geros valios žmones jungtis į bendrą kovą už gyvybę ir žmogaus orumą.

Mūsų partneriai: Fondo dvasios vadovas Jonišio dekanas Eduardas Semaška, Šiaulių Caritas, Šiaulių šv. Jurgio parapija, Moterų inovacijų centras. Šį projektą laimina Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis.

Gerbiame Jūs nuoširdžiai prašome Jūsų padėti rinkti lėšas būsimų Globos namų steigimui. Nuoširdžiai dėkojame.

LPF „Vilties Kalnas“ pirmininkė Edita Gulbinienė
Kordinatorė Regina Zabielenė

Įm.k. 1431766, a/s LT667300010084418453 AB bankas „Hansabankas“

Iševija yra taip pat svarbi, kaip ir Lietuva

Kun. Astijus Kungys OFM.

(Tęsinys iš Nr. 8)

Kaip išsaugoti lietuviškas parapijas?
Kokia galėtų būti išeitis?

Mes keliam problema, kad tai yra lietuvių turtas, nes parduotume tą bažnyčią, bet negalim parduoti, nes ji priklauso kardinolo ar vyskupo jurisdikcijai. Tai sudėtingi dalykai ir labai jautri tema, bet reikia pripažinti, jog mes patys, kaip bendruomenės, jau nebesugebame išlaikyti bažnyčių, o kai vyskupas uždaro, tik tada imam rūpintis ir kelti triukšmą, kad skriaudžia lietuvius. Reikia suprasti, jog tikėjimas yra aukščiau už tautybę. Negalim visko apversti aukštyn kojom, o čia tuo tarpu viskas apversta aukštyn kojomis. Esmė ta, kad užsienyje mažėja lietuvių katalikų bendruomenės ir viskas po truputį baigiasi.

Dar būdamas Vilniaus Bernardinų parapijos klebonu, ne kartą esu minėjęs pavyzdį, kad jei dabar sukrausim visus pinigų, finansus į Bernardinų bažnyčią kaip pastatą, bet nestatysim Gyvosios Bažnyčios, tai po 50-ties metų čia melsis musulmonai. Nes jų šeimos didelės, jie keliauja, plečiasi, jų bendruomenės tvirtos, o Lietuvoje šeimos mažos, nedaug vaikų auginą. Ir viskas. Niekas negalės pasakyti, jog mes aukojom, kad tai priklauso mums, lietuviams, ar kurdams, ar čekėnams. Kai reikia išlaikyti bažnyčią kaip bendruomenę, tai žmonės neatina, tik kai įvyksta kažkoks skandalas, tuomet visi atkreipia dėmesį.

Jie žiūri per lietuviškas, o ne tikėjimo prizmę. Taip gauname tam tikrų pamokų. Kartais dėdami lygybės ženklą tarp Dievo ir Tėvynės, net ir kunigai, dabar turime kentėti už tą

kun. A. Kungys OFM ir kun. A. Šimkus,
Melbourno rekollekcijos metu

lygybės ženklą, nes Dievas yra aukščiau visko. Dievas kaip tėvas, o tėvynė yra sesuo. Mes, krikščionys, turim būti mokomi, kad pirma - Viešpaties valia, o vėliau - mano tautiškumas, mano šaknys, istorija ir t.t.

Tačiau kai kuriuose miestuose lietuvių parapijos, bendruomenės didelės, prie senai atvykusiųjų prisijungia ir naujieji išeiviai. Kokių galėtumėte įvardyti pagrindinių sielovados iššūkių išeivijoje?

Australijos, kaip ir daliai Amerikos lietuvių bendruomenių, kur gyvena senesnės kartos lietuvių išeiviai, reikia vyresnio amžiaus kunigų. Dažnai visi mėgsta sakyti - reikia jauno kunigėlio, tačiau man atrodo, kad ten geriausiai patarnautų žmonėms, su jais bendrą kalbą atrastų mūsų vyresnio amžiaus dvasininkai, kurie ten nuvažiavę savotiškai atsigaunę, pailsėję, dalyvavę susitikimuose, bendraujant, nes ten Bažnyčios lankytojai yra vyresnio amžiaus žmonės. O jaunimo pritraukti ten yra

Prisimintinos sukaktys Stefanie Gailiutei

Galbūt neįmanoma palyginti, kaip mes augome Lietuvoje prieš antrą pasaulinį karą ir mūsų anūku augimą Australijoje. Čia viskas prieinama, tik reikia turėti noro, tėvų meilės ir pasiryžimo padėti vaikams. Mano vaikystėje mokslas sekėsi gerai. Pradžios ir vidurinė mokykla baigiau penketukais, tolimesnį mokslą sutrukdė antras pasaulinis karas. Išvengti išvežimo į Vokietiją darbams, tapau savanoriu vietinėje rinktinėje, bet vokiečiai turėjo apgaulingus planus, tapau belaisviu ir išvežtas į Vokietiją lėktuvų aptarnavimui. Prievarta tapau vokiečių kariškis lakūnų uniformoje lėktuvų remontui Munchene.

Vokiečiams ir mums lietuviams buvo aišku, kad karas pralaimėtas, buvo pasiūsti į fontą prieš amerikiečius. Gavome įsakymą patsitraukti į saugesnį kaimą šalia Muncheno. Kadangi buvome labai išvargę tai pavalgę vakarienę ir išgėrę šnapso laukėme įsakymo. Mes buvome tik du lietuviai ir susitarėme ūkininko daržinėje ant šiaudų truputį nusnūsti. Pabudome jau saulutė pradėjo šviesti, o kaimelyje neliko kareivių su akro mašinom.

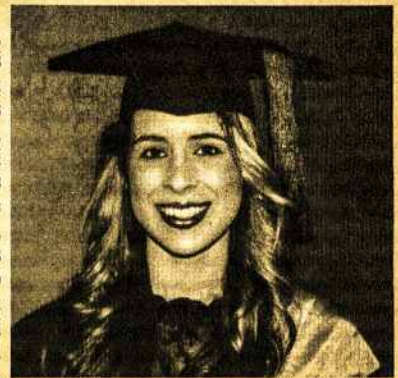
Truputį išsigandome, kad mus nepalaikytų už pabėgėlius. Greitai apleidome kaimą ir per žiūronus toluomoje pamatėme amerikiečių kariuomenę.

Atsiradome nei kieno žemėje, greitai nusiginklavome ir persirengę į civilius rūbus tapome kaimo darbininkai ir sulaukėme amerikiečių.

Praleidę keturius metus šalpos stovyklose, gavome leidimą emigruoti į Australiją - su mažyčiu lagaminu. Naujakurstės pradžia nebuvo lengva, kaip ir visiem atvykusiems, bet gyvenimo patirtis ir pasiryžimas įveikė visus sunkumus. Sukūrėme šeimas, užaugino me vaikus ir pažangesni baigė aukštus mokslus.

Dabar jau trečia brandos karta ir negali suprasti, kad jų seneliai turėjo tokius sunkius laikotarpius. Mūsų anūkė Stefanie Gailius-Gailiutė š.m. balandžio 16tą sulaukė 21-metų. Savo gimtadienį atšventė artimųjų ir draugų ratelyje. Stefanie nenorėjo triukšmingo pobūvio, nes nusipirko bilietą ir

sudėtinga. Kaip labai gražų pavyzdį galiu pasakyti, kad Floridoje, Sankt Peterburge, gyvena kunigas B. Talaišis, kunigas pensininkas. Jis nuvažiavo į Floridą, žmonės jį be galo myli, jis laimingas, žmonės patenkinti - o dabar nusiūsk jauną kunigėlį, jis vienas mišeles atlaiko - ir ką jam daryti, sėdėti per dienas ir laukti sekmadienio? Jaunesni kunigai turi važiuoti dėl vienintelės užduoties - naujai atvykusių lietuvių evangelizacijos, dėl tos misijos, kad juos patrauktų į parapijas, į bendruomenes, tai turi būti atskiras

Stfanie Gailius po „Graduation Ceremony at Deakin University“. Nuotrauka Romald Gailius.

išskrenda į Europą 2-mėnesių atostogoms. Visi stebisi, kad Stefanie būdama tik 20 metų baigė universitetą, o jos draugės atšventė prieš metus.

Atsitiko taip, kadangi pradžios mokyklą pradėjo ankščiau tik dėl įdomumo, bet pasirodė sugebėjimas nepasiduoti vyresniems ir tas tęsėsi iki universiteto užbaigimo.

Balandžio 27-tą įvyko „Graduation Ceremony at Deakin University - Waurn Pond Geelong“ ir Stefanie Gailius įteiktas „Degree Bachelor of Science in Chemistry, Biology and Forensic 2003-2006 year“

Stfanie lankė Sacred Heart College nuo 1998 olo 2003 m. ir gavo VCE Award for Highest Study Score in Studio Arts, o 2001 m išskrido į Italiją „for a study trip with College“.

Stfanie turėjo daug galimybių pakeliauti, tai tėvo nuopelnas, kuris baigė tą patį universitetą 1979 m. Stefanie sulaukus dvejų metų jau keliavo po Ameriką. Fijj salose net 14-ką kartų atostogavo. Naujoje Zelandijoje tik kartą. Singapūre net du kartus. Vieną kelionę laimėjo per „Art Competition“ aplankė ir Thailand-Phuket. Stefanie ilgą laiką šoko Geelongo tautinių šokių grupėje „Gegutė“. Atrodo, kad paskutinis pasirodymas buvo per tautinių šokių šventę Lietuvių Dienose 1998 metais. Mūsų anūkams sunku suprasti mūsų jaunystės laikus, išgyventus karo sunkumus ir palikti savo kraštą ir tėvilius. Reikia tikėtis, kad mūsų trečia karta supras ir mokės įvertinti senelių tradicijas ir gražų įnašą ateities kartoms Australijoje.

Juozas Gailius

darbas, ir tam jie turi būti rengiami, o dirbti parapijoje su jau esančiais žmonėmis gali vyresnio amžiaus diecezijos kunigas. Pvz., mes, pranciškonai, jei siunčiame savo brolius į misijas, turim siųsti du brolius, du kunigus (nes vienuoliai negali gventi po vieną), kuriems visada bus ir yra užduotis - dirbti ir susidraugauti su naujai atvykusiais lietuviams. Jei to nėra, tai nėra prasmės ten būti.

Dėkoju už pokalbį.
Kalbino D. Žemaitytė
Bernardinai.lt

Melbournas - Indija ...

Kelionė į Bombėjų (Madras)

(Tęsinys)

Po dviejų dienų, traukiniu išvykome į Bombėjų. Traukinys greitasis su vėsinimu, pataline, kuri švari - balta. Nuolat buvo siūloma, arbata, kartais kava, visokios rūšies valgis, vanduo. Atėjo palydovas užsakyti karštą maistą. Mes užsakėme makaronų su daržovėmis (noodles), tai buvo mums prieinamausia.

Indų valgiai labai aštrūs. Mums neįpratusiems lūpos, burna bei gerklė "degdavo" nepadėdavo net vandens

gurkšnis. Pailsėjome važiuodami atsirėmę į pagalves. Kol buvo šviesu stebėjome per langą gamtovaizdžius. Visur panašu. Sodrus kukurūzų ploteliai, kurie yra drėkinami. Nameliai baltai nudažyti, apsupti palmių, kurių viršūnėse bręsta vaisiai. Palmės aukštos ir lieknos, svarsčiau, kaip žmonės pasiekia vaisius? Gal laukia kol patys nukris ant žemės?! Matosi žmonės darbuojasi savo sklypeliuose, pasikinkę jaučius. Sodins ryžius, kuriuos užlies vandeniu.

Indės moterys ir vaikai noriai fotografuojasi su baltadodžiais turistais.
Nuotrauka A. Augustinavičiaus

Apibendrinant kelionę į Indiją

kyla mintis, kad visuose žemės kontinentuose vyrauja skurdas ir prabanga.

Chenai miestas, kur teko lankytis, matėme šiukšlyną, nešvarias gatves. Mažesnėse gatvelėse karvės, jaučiai gyvena kartu su žmonėmis. Čia pat jų guolis, mažieji žaidžia, moterys skalbia kibirus, džiausto bet kur, senieji guli sujauktuose skuduruose, jaunų vyrų nesimato. Gal prekiauja, o gal kur nors dirba?.. Nors elgetų palyginus nesimato, gal daugiau mažamečių vaikų vis stvarstė turistų rankas, rodydami, purvinu pirštuku, kad nori valgyti. Matėsi daug invalidų, vienišų nusenusių žmonių kurie kantriai laukė išmaldos. Kaip vėliau sužinojome, tai tie kurie neturi, kas juos išlaikytų.

Bangalore - kiek tvarkingesnis, daugiau matėsi jaunimo tvarkingai apsirengusių. Šiame mieste pagrindinis Indijos kompiuterių programavimo centras. Čia jaunimas turi galimybę susirasti darbo. Bet

norinčių darbą rasti Indijoje nėra taip lengva. Į vieną darbo vietą yra 1.000 norinčių. Taip, kad pasirinkimas didžiulis ir tai lemia laimė.

Pastebėjome, kad vaikai prižiūri savo senus tėvus. Gyvena kartų kartos kartu. Apie senelių namus indai neturi jokio supratimo. Matėsi, kaip suaugę vaikai ar anūkai vedžioja savo nusenusius tėvus. Laiko pagarboje, ko mes pasigendame ne tik Lietuvoje bet ir Australijoje.

Mokyklos turi uniformas. Mergaitės tvarkingai susipynę kasas, kuriose ryši kaspinus. Berniukai taip pat, kaip ir Australijoje, ryši kaklaraikščius. Vaikai mandagūs. Žinoma, mokslas prieinamas tik pasiturintiems.

Turistinėje kelionėje Goa susipažinome su napoliečiu, kuris visur su mumis vaikščiojo. Iš jo ir sužinojome apie indų gyvenimą ir ekonomiką. Taigi, vaikštome visi trys po prekybą, kuri yra čia pat prie

Moksleiviai tvarkingai, be triukšmo, kantriai laukia į istorijos muziejų.
Nuotrauka A. Augustinavičiaus

Šiaulių universitetas (Lietuva) ir Kauno technologijos universitetas (Lietuva) atlieka tyrimą "Gyventojų dalyvavimo visuomeninėje veikloje motyvai".

Tyrimų siekiama išsiaiškinti:

1. Kodėl žmonės priklauso bendruomenėms, klubams, taryboms ir kt. organizuotoms grupėms?
2. Kaip jaučiasi ir kokius sunkumus patiria žmonės dalyvaudami?
3. Kas skatina nesavanaudiškai dalyvauti ir skirti savo asmeninį laiką ir pastangas darbui kitų žmonių, bendruomenių, o kartais ir visos visuomenės labui?

Tyrimo rezultatai padės rasti būdus, kurie paskatins aktyviau dalyvauti ir realizuoti savo pilietines teises.

APKLAUSA YRA ANONIMINĖ, todėl niekas nesužinos, kas pildė anketą.

Pareikškite savo nuomonę <http://i3.su.lt/anketa/>

Prašome persiųsti šį kreipimosi laišką ir nuorodą ir kitiems, Jūsų pažįstamiems aktyviems žmonėms, gyvenantiems Lietuvoje ir užsienio šalyse.

Dėkinga tyrimo organizatorė Rigita Tijunaitienė

ALB Melbournio Apylinkės valdyba praneša,

kad Metinis Susirinkimas įvyks sekmadienį, liepos 29, 1.30 val. p.p. Lietuvių Namuose.

Bus valdybos narių pranešimai ir renkama nauja penkių narių valdyba. Kviečiame bendruomenės narius įstoti į Melbournio apylinkės valdybą ir savo prašymus palikti ALB Melb Apyl. Valdybos pašto dėžutėje arba pranešti sekretorei Gražinai Kymantaitei tel. 97478634.

Dabartinė valdyba siūlo, kad būsima valdyba susidarytų iš visų Melbournio bendruomenės organizacijų paskirtų atstovų, tuo užtikrinant tampresnius ryšius tarp organizacijų ir sustiprint Melbournio lietuvių veiklumą. Vietoj paliekant svarbesnius Melbournio lietuvių švenčių minėjimų organizavimą tik keliem žmonėm, būtų protingiau, kad visos organizacijos prisidėtų savo idėjomis, patirtimi ir jėgomis, tuo pagyvinant veiklą. Neuzilgo valdyba laiškais kreipsis šiuo reikalu į kiekvieną organizaciją.

ALB Melbournio apylinkės valdyba

Gerb. Redaktore,

Perskaitęs "Tėviškės Aidai" Nr., 9 "Peticijos rezultatai", kuriuos suteikė ALB KV sekretorė Edvina Utemiševa, net išsigandau, kad nebeliko lietuviškos bendruomenės Geelonge. Nors ir negausiai, bet į petičiją atsiliepė: tolimas Perthas, Gold Coast, Sydnėjus, Canberra ir Melbournas su didžiausiu skaičiumi parašų.

Dvigubos pilietybės klausimas yra tiek svarbus užsienio lietuviams, kaip maistas mūsų kūnui palaikyti gyvybę, arba palaikyti tautinį sąmoningumą.

Kas atsitiko su Geelongu? Tik išgirdęs pranešimą per SBS radio, paskambinau ALB Geelongo apylinkės valdybos sekretoriui dėl petičijos ir buvo paaikškinta, kad laukia pranešimo. Galvojau nuvažiuoti ir pasirašyti, kad sutaupius laiko.

Gaila, kad taip atsitiko, būtų padaugėję pusšimčių parašų. Sugebėjome taip gražiai suruošti Lietuvių Dienas Geelonge, o dabar pro pirštus praslydo toks svarbus reikalas. Tuo tarpu ir vyriausia valdžia pas kaimynus ir visi turime telefonus.

Su gilia pagarba - Juozas Gailius, Geelonge.

indų bažnyčios. Tik įėjus pasišvalgyti po išdėstytas prekes, prisitastė paaugliai: mergaitė ir berniukas. Tuoj, angliškai, paprašė kad nupirktume „pen“- tušinuką. Žodžiu, kiek supratome, kad reikalinga į mokyklą. Vaikai ilgą kelią ėjo su mumis. Besidairant į visokius mažmožius berniukas paprašė, kad nupirktume mašiną. Mergaitė atsiliko ir mes ją pametėm iš akiračio. Kiek paėjus berniukas jau užsinorėjo lėktuvuko. Virtinė prekystalių pasibaigė. Mes

ištroškome ir užsisakėme sulčių. Vieną stiklinę užsakėme berniukui. Vyriškis, kuris prekiaavo tik išspausdomis sultimis, liepė berniukui pasidalinti su greta stoviniu kitu berniuku. Mūsų pažįstamas tą uoliai padarė. Perėję į kitą pusę prekyvietės, pagaliau suradome ir nupirkome tušinuką, „Coca Colos“ butelį ir padavėme berniukui. Atrodo, kad liko nepatenkintas, ne bent tik „Coca Colos“ buteliu. (Bus daugiau)

M. Geštaitienė

ALB Krašto Valdybos Žinios nr 4

1. Pranešu, kad išvykstu iš Australijos gegužės 19 ir grįšiu birželio 12d. Visais ALB Krašto valdybos reikalais prašau kreiptis į vicepirmininę Liliją Kozlovskienę e-paštu Mykolas@optusnet.com.au Dalį atostogų praleisiu Lietuvoje kur ketinu toliau užmegsti ir sustiprinti ryšius tarp Australijos lietuvių su Tautinių mažumų ir Išeivijos departmentu, PLB Valdyba ir Atstovybe Vilniuje ir Lietuvos Liaudies bei Kultūros Centru. Vėliau atvyks į Lietuvą ir ALB KV sekretorius (anglų k.) Dennis Gaylard su kuriuo aplankysime virš minėtas organizacijas ir jų atstovus.

2. Siunčiu Jums keletą pasisakymų iš ALB Krašto valdybos narių dėl Isolde Poželaitė - Davis AM laiško "Mūsų Pastogėje" nr prie SBS Segment Thalassa: "The Courland Spit - A Double Life" dokumentinę filmą.

Siunčiu į spaudą dėl diskusijų ir nuomonių pasikeitimo, kas yra labai svarbu mūsų Australijos Lietuvių Bendruomenėje, kad išgirstume ir pasidalintume, įvairiom nuomonėm ir idėjom, nes ir mūsų ALB yra įvairi.

Su pagarba

Birutė Prašmutaitė, Pirmininkė, ALB Krašto valdyba 2007-2008

Čia užvirė įdomi diskusija... Aš pati iš Neringos. Suprantu Izoldą, bet tam yra paaiškinimai. Norėčiau pirma pamatyti tą filmą, kad galėčiau objektyviai pareikšti komentarus. Šiaip kas liečia bendradarbiavimą ir draugystę su rusiškąjį Kuršių Nerijos dalimi - tai tie ryšiai buvo dar man augant ir jie tebėra. Neringa labai specifinė dalis ir dalykai truputį kitaip klostosi ten nei Lietuvoje.

Pensininkų Sąjunga praneša,

kad pensininkams pietūs vyksta kas mėnesio antrą antradienį. Sekantys pietūs įvyks antradienį, birželio 12 d. 11 val. ryto Lietuvių Namuose. Šiame susirinkime dalyvaus advokatas Juozas Lukaitis. Jis praves pokalbį apie mums rūpimus reikalus. Laukiame visų...

Tremtinių pagerbimas Hobarte

įvyks birželio 17 d sekmadienį, 10 val. St. John's katalikų bažnyčioje, 62 Božden Street, Glenorchy. Tėvas Fr Papworth aukos šv. Mišias skirtas pagerbti Pabaltijo tautų tremtinius. Po pamaldų bendrausime prie kavos. Prašome prisidėti suneštiniais užkandžiais.

Pirmininkė Rožė (03) 6243 6101

ALB Melbourne Apylinkės valdyba

kviečia visus į ruošiamą

Gedulo ir Vilties Dienos minėjimą,

sekmadienį, birželio 17, 1.30 val. p.p. Lietuvių Namuose.

Prieš minėjimą, iškilmingos šv. Mišios 11 val. St. Mary's Star of the Sea, West Melbourne. Organizacijos kviečiamos dalyvauti su vėliavomis.

Melbourne Lietuvių Katalikų Moterų Draugija

nuoširdžiai dėkoja Ferdinandui Gužui už \$100 auką. AČIU.

A. † A. Elena Grušauskaitė

Farewell by Peter Grušauskas

On behalf of my brother Edvardas and myself, I would like to farewell our beloved aunt.

Elena Grušauskaitė was born in Lithuania on September 12 1930, the last child and only daughter of Jonas and Zosė Grušauskas. Her mother was from the Baltutis family and it is pleasing to see our Baltutis cousins here today.

Elena's older brothers were Jonas and Povilas who both died very young and I don't know that Elena ever knew them, and Antanas, Albinas, Feliksas and Aleksas.

Our father Albinas (or Abby as she called him) was her baby sitter, while the other brothers worked on the family farm. Over the years though, Alex became her favourite brother and they spent a lot of time together - sometimes fighting and arguing, but always family.

Elena loved her brothers and would protect them when she could - she would at times tell stories about how she would play and tease them when they were all younger.

One story she told was when Lithuania was occupied, and the German Army was collecting all young men of military age. She was out in the field and saw the trucks coming toward the farm. She ran home as fast as she could and told the brothers, who all decided it wasn't the right time to join the army, certainly not the German army, and ran away and hid. When the Germans arrived and didn't find any young men, they accused her of warning them, and she looked at them with those sweet, innocent eyes and said "Nicht Ich. Nicht Ich."

Elena came to Australia after the second world war on the ship the General Stewart with her parents as displaced persons to join her brothers Albinas and Aleksas who arrived the year before. They departed from Naples and arrived in Melbourne on the 13th April 1949. She was a very pretty young lady and attracted lots of attention from the men - her mum had to protect her in Naples from the amorous Italian men and again from the sailors on the ship. I think Elena would have loved the attention.

After spending time in the migrant hostel in Bonegilla and then Beechworth, the family settled in Melbourne, in the suburb of Coburg. She kept in contact with her friends with whom she worked in Beechworth and I think some are here today.

In her spare time she loved to sing and had a beautiful lyric soprano voice - she sang with the Lithuanian choir and always enjoyed singing.

She was proud of her Lithuanian heritage and always considered herself as Lithuanian - interestingly, her Lithuanian was still better than her English, even though she spent a larger part of her life here. She also spoke German, Polish and Russian and dabbled in a number of other languages when the occasion warranted.

She also loved to cook and loved her food - some would say she loved it too much. I remember as kids when we used to visit, usually at Easter and Christmas, Edward and I would look forward to the magnificent meals and we still talk about them today.

Elena developed an interest in horse racing and enjoyed an occasional bet, and would always be looking for a tip for a sure winner to place a bet. She and Edward would often compare notes and tips. She guarded her TAB phone betting account and was always quick to talk of her winnings, however small.

She loved shopping and looked forward to whenever we would take her out to the shopping centres - she didn't have to buy anything - she just wanted to look and give the shopkeepers a hard time.

She was a proud lady who tried to look her best - she wanted to wear pretty things and loved her amber jewellery.

It was a shame that her loneliness and depression allowed her to destroy her body, but her spirit was always alive and feisty.

In July 2002, after a serious fall, she spent 11 months recovering in St Vincent's hospital and then about 3 and a half years at Fernhill Hostel in Sandringham, and more recently 3 months at Ashleigh Aged Care Facility in Brighton. Even though she gave the staff and other residents a hard time, they loved her because she had a quick wit and a wicked sense of humour.

Elena passed away quickly and peacefully on Thursday 3rd May.

She is the last of the tribe and will be missed. "Tėviškės Aidai" sincerely thanks the family and friends for donations received in memory of Elena.

SPINDULĖLIAI

Mano Mama

Mano Mama yra graži.
Mano Mamos vardas yra Aida.
Mano Mama yra labai rūpestinga ir
protinga.

Ji moka labai gerai plaukti ir labai
skaniai moka daryti valgyti.
AŠ MYLIU MANO MAMĄ!!!

Gintas Žilinskas

Kotryna Celikaitė, 12 metų Lėlė skrenda

Gyveno kartą broliukas ir sesutė vardu
Jonukas ir Onutė. Onutė turėjo lėlę vardu
Dora.

Vieną dieną išdykėlis Jonas pririšo prie
Doros balioną, ir lėlė nuskrido. Onutė buvo
labai liūdna. Ji pasiskundė tėveliui, ir jis,
pastebėjęs, kad lėlė užstrigusi tarp telefono
laidų, iš karto ten užsilpo ir nuėmė lėlę.
Onutė buvo labai laiminga. O Jonas gavo
su diržu per užpakalį...

Judrina Kymantaitė, 9 metų Ką aš veikiu per pavasario atostogas

Per pavasario atostogas mes su šeima daug
nuveikėm. Pirmiausia sutvarkėme namus ir
daug valėme, kad būtų švaru.

Mano sesutė Raminta ir jos vaikinai Rimis
aplankė mus. Jie atvažiavo autobusu iš
Adelaidės. Mes visur kartu važiavome, į
krautuves apsipirkti, čiuožti ant ledo,
žiūrėti kino filmų. Man buvo liūdna, kai
jie išvažiavo namo.

Su skautais miegojau vieną naktį Lietuvių
Namuose. Buvo labai smagu žaisti,
dainuoti ir gaminti maistą kartu su sesėmis
Benita, Miranda ir Elaina.

Aplankėme miesto akvariumą. Buvo geros
atostogos!

Village basks in success...

A VILLAGE in the Italian Alps is
finally basking in winter sunlight thanks
to a giant mirror installed on a mountain
top to reflect the sun's rays into the main
square.

Viganella, with a population of
less than 200, lies in a valley so steep that
each year from November 11 to February
2 it hardly receives any sunshine.

That was until Mayor Pierfranco
Midali decided to do something about it.

Now a five-metre high, eight-metre
wide mirror tracks the sun's movement and
reflects its rays into Viganella's historic
p i a z z a .

The mirror, which cost around
100,000 euros (\$167,400), was unveiled
recently to the delight of the village's resi-
d e n t s .

"It's very cold here in the winter and
residents, many of whom are elderly, used
to stay inside all the time. Now people are
enjoying sitting on the bench in the square
and having a chat," said Maria Velona, who
works at the local town hall.

Mr Midali has been contacted by
local authorities with similar problems in
Canada, the United States and France.
Reuters

Akimirkos iš Melbourno "Džiugo" tunto "Laužo" atšvenčiant 100 m. skautavimą - pasirodau paukštytės ir vilkiukai. Vadovauja sesė Danutė. Sesės Birutės nuotrauka.

J. Kymantaitės - Lėlė skrenda

Tomas davė Dainai balionus, ir Daina
kažkur išėjo.

Tada Tomas paėmė Dainos lėlę Kristiną,
pririšo prie jos vieną balioną ir paleido
lėlę į orą. Kristina ir nuskrido!

Daina grįžo ir pradėjo verkti, kai pamatė
savo lėlę Kristiną ore. Kristina įstrigo
elektrės laiduose. Daina paprašė tėvelio
pagalbos, kad jis nuimtų Kristiną nuo
laidų. Tėtis paėmė kopėčias ir nuėmė
Kristiną.

Daina džiaugėsi, kad vėl turi Kristiną.

Kazytė Petruolytė, 12 metų Kotrynos gimtadienis

Vieną šeštadienį, po trijų penkiolika,
buvo Kotrynos gimtadienio šventė.

Buvo pakviesti visi vaikai iš lietuviškos
mokyklos ir dar dvi Kotrynos draugės iš
kitos mokyklos. Šventė vyko "Side-
tracked" pramogų centre.

Pirma, žaidėme "Laserforce". Reikia
apsivilkti specialią šviečiančią liemenę.
Ji kieta, ir ant jos yra sensorius. Dar gauni
lazerinį "šautuvą". Mes visi buvom viena
komanda, o mūsų priešininkai buvo 13
vaikų iš kitos grupės. Visi suėjo į tamsų

labirintą. Ten nėra šviesų, tik visų
liemenės šviečia. Reikia su savo lazeriu
taikyti į kitos komandos vaikų sensorius.
Aš pataikiau į šešis žmones. Deja, mūsų
komanda pralaimėjo. Aš niekada anksčiau
šito žaidimo nebuvau žaidusi. Man jis
labai patiko.

Po jo mes žaidėm kegliais. Mano grupėje
dar buvo Judrina ir Desly. Aš taipogi
niekada nebuvau žaidusi kegliais. Kai
buvo mano eilė (pirmas sykis), aš visus
keglius iš karto nuverčiau! Aš labai
nustebau. Nežinau tiksliai, kuri grupė
laimėjo, bet buvo smagu. Aš gavau 93
taškus.

Po to mes žaidėme mini-golfą. Buvo
įdomu. Aš du sykius pataikiau į duobelę
iš pirmo bandymo!

Kai pabaigėm golfą žaisti, mes valgėm
pyragėlius su dešrelėmis ir keptas
bulvytes. Gėrėm limonadą, o desertui
valgėm pyragą iš ledo. Viskas buvo labai
skanu!

Kai visi pavalgė, mes gavom Sidetracked
"pinigų". Tai buvo netikros metalinės
monetos. Su jomis galėjai žaisti visokiais
žaidimų automatais. Visi gavo po penkias
monetas. Aš pirmiausia žaidžiau oro
ritulį su Benita. Ji sumokėjo. Tada aš

Įvairenybės...

Pakalbėkime apie sveikatą...

Stiprinkime sveikatą obuoliais

Obuoliuose yra vitaminų C,
B1, B2, PP, E, karotino, kalio,
geležies, mangano, kalcio, pektinų,
cukraus, organinių rūgščių. Tai
puiki priemonė nuo sklerozės,
efektyvūs vaistai nuo žarnyno
infekcijų, širdies bei inkstų ligų,
hipertenzijos, nutukimo,
mažakraujystės, podagros, inkstų
akmenligės. Rūgščių rūšių obuoliai
rekomenduojami diabetu
sergantiems ligoniams.

Obuoliai neleidžia gamintis
šlapimo rūgščių, todėl
rekomenduojami sergant visomis
ligomis, kurios sąlygoja šios rūgšties
kaupimąsi organizme. Jie naudingi
sergant lėtiniu reumatu. Sveika gerti
obuolių antpilus ir nuovirus. Norint
pagaminti obuolių gėrimą, reikia 3-
5 neluptus obuolius 10 minučių
pavirinti užengtame inde.
Rekomenduojama keletą kartų per
dieną išgerti šilto nuoviro.

Gdytojai teigia, kad obuoliai

Nesenstančios tiesos

Jeigu vaikai nebūtų verčiami dirbti, tai jie neišmokytų nei rašto, nei
muzikos, nei to, kas labiausiai stiprina dorybingumą - gėdos. Nes būtent
šie užsiėmimai paprastai išugdo gėdos jausmą.

Demokratas

Vaikai suteikia darbui džiaugsmo, o nesėkmės dėl jų atsirado
skaudesnės; vaikai gyvenimą daro malonesnį, o mirtį - tokią baisią.

Bekonas

Žmogaus tyko trys negandai: mirtis, senatvė ir blogi vaikai.
Senatvė ir mirčiai niekas negali uždaryti savo namų durų, o nuo blogų
vaikų namus gali apsaugoti patys vaikai.

Suchonilinskis

žaidžiau su virtualiu motociklu. Po to
žaidžiau žaidimą su voratinkliais ir
krokodilų gaudymą. Kai kuriuos žaidimus
aš žaidžiau po keletą kartų. Kai laimi
žaidimą, gauni bilietų. Kai kurie iš mūsų
žaidėm krokodilų gaudymą kartu ir po
pasidalinom bilietus. Po žaidimų tuos
bilietus galima buvo įdėti į specialų aparatą,
kuris išduoda čekius. Už tuos čekius galima
buvo nusipirkti įvairių žaislų ir saldinių tam
skirtame kioske.

Buvo tik vienas nemalonus įvykis - kažkas
pavogė vieną mano monetą. Tikiuosi, kad
tam žmogui labai gėda, ir jis daugiau nevogs.
Grįžom namo tik aštuntą vakaro. Pakeliui
dar nuvežėm namo Liną.

Acū Kotrynos tėveliams už fantastišką
šventę!

Tomas Sadauskas, 10 metų

Kaip aš praleidau pavasario atostogas

Mano pavasario atostogos buvo labai geros
ir džiaugsmingos.

Dvi dienas mes praleidom specialioj
atostogų programoj, kuri vyko Bentleigh
West mokykloje. Mes buvom Monash
universiteto Mokslo Centre, kur iš želatinos
ir vandens darėme sraigės, šleimukus ir
gleives, kaip filme "Haris Poteris". Kitą
dieną mokėmės apie žmogaus virškinimo
sistemą.

Matėm kiną "Monster House" apie namą,
kuris buvo gyvas! Taip pat su mama
važiavau į miestą pažiūrėti Pablo Pikaso
parodos.

Dar buvome Didžiojoje Melburno Mugėje.
Taip pat ėjome į svečius. Buvome dviejų
dienų kelionėje į Healesville draustinį.
Buvo labai geros atostogos, nes daug
nuveikiau.

Sveiki Lietuviai Išeivijoje.

Mes <http://www.lietuviaiinorvegijoje.com>
esame Norvegijos Lietuvos bendruomenė
internete.

Ieškome bendraminčių ir tautiečių visose
pasaulio šalyse.

Maloniam bendravimui, informacijos
pasikeitimui.

Kviečiame visus iš visur užsukti į svečius.
Cepelinų nežadame, bet lietuviškai dar
mokame.

labai naudingi patyrus infarktą.
Obuolių sultys stiprina širdies bei
kraujagyslių sistemą, jos naudingos
žmonėms, dirbantiems protinį darbą.
Šiose sultyse daug kraujodaros
elementų, todėl jos efektyviai gydo
avitaminozę ir mažakraujystę.

Nutukimui gydyti
rekomenduojamas toks mišinys: 100
g obuolių sulčių, 50 ml moliūgų sulčių,
5 ml pomidorų sulčių, 25 ml citrinų
sulčių.

Sergant ateroskleroze,
hipertenzija, tulžies pūslės ligomis,
nutukus, rekomenduojama 15-20
minučių prieš valgį išgerti pusę
stiklinės obuolių sulčių. Rūgščių
obuolių sultys gydo vidurių
užkietėjimą ir sumažėjusio skrandžio
sekreto rūgštingumo sąlygojamas
ligas. "Sieninis kalendorius"

Kiekviena motina tikisi, kad
jos dukტė gaus daug geresnių rytų
negu ji ir įsitikinusi, kad jos sūnus
niekuomet negaus tokios geros
žmonos, kaip jo tėvas.

Andersonas Neksė